

szegény a fiainak szánya, szépítgeti azt a helyes kis lakást. Mondtam is a Vajdánénak, ne is számítson arra, mert az úgyse lehet az övé. Azok majd csak hazajönnek.

— Akkor is: az én fiamnak több jogosultsága lenne hozzá, — szólt közbe a szelíd Dolgosné — ott már három gyerek van és csak egy szobájuk. De én sose gondoltam volna' arra, hogy szegényt háborgassuk... De már így persze...

A szőke fiatalasszony is megszólalt: — Az én kishugom két éve meny-asszony. Szeretnének ők is megesküdni végre. Anyáméknál így is nagyon szűken vannak. — Hirtelen elhallgatott. Maga elé nézett, gondolkozott. Aztán, kissé sündörögve, mintha maga előtt is restelné, megfordult, visszaindult, föl a lépcsőn. Kalapért ment, kabátért. Hátha meg tudná előzni Vajdánét. A hűgára gondolt...

A többiek utána néztek, a gömbölyű kis szabóné nagyot sóhajtott:

— Így van ez, lássák. Ezért élt ez az öregasszony esztendők óta családi kávé. Na, menjünk...

Megfordult és újra kezébe fogta a sarokba támasztott seprőt. Hozzáfogott konyhája előtt a kis feljáró kövezetét sepréni.

REGGELTŐL ESTIG

*Mint a hajnali Nap, a Szeretet úgy néz,
harmatos utakon szeme végigpásztáz,
hóbortod előle hiába is vágta,
hátadra piritja a Teremtés fényét.*

*Felhág a zenitre, úgy kerül elébed,
estére omló vér, gordonkázó jóság
s nem maradszhat soká csatangoló jóság,
a Teremtés bűja ha szivedbe réved.*

A TIGRIS

*Puha mancsán imbolyogva
hullámszik az ember foglya,
hunyor szeme álmos téboly,
mintha űrben imbolyogna.*

*Sandán mered rá a rácsra,
nem hisz benne, nem is látja,
istene az ember nem lesz,
mig ugrásra feszül vágya.*

*Mégis — réme kis vadaknak —
rabja szelíd akaratnak,
— a gyerekek körülállják —
élőbbe már nem haraphat.*

*Nyugszik hát ez akaratban,
cicamódra, nem vadabban,
csak szörnnyeteg szive tikkad
s átmodozik szakadatlan.*

Tóth Ferenc